

Първа глава

Страната-мечта

I

Денят приближаваше към своя край и затова слънцето се беше спряло голямо и кървавочервено на хоризонта, по който облаците приемаха най-фантастични отгънъци, а морето блестеше с червеникавите си вълни, оцветени от залязващото слънце. Улиците на крайморския град гъмжаха от хора, връщащи се от работа, които ту излизаха от препълнените магазини или ту влизаха в някой от тях. Автобусите също бяха претъпкани, хората висяха по вратите, а машините пухтаха от претоварване.

Чайките с кръськ се спускаха към земята или със същото грозно и неприятно грачене се издигаха, търсейки по балконите плячка – храна, оставена от някоя разсеяна домакиня непокрита.

От пристанището долитаха звуците на корабните сирени, чуваха се писъците на локомотивните свирки.

В този привечерен час навсякъде цареше оживление. Но в крайморския парк, в едно глухо кътче двама влюбени седяха на една пейка и в захлас си шепнеха нещо интимно. Те не обръщаха на никого внимание, нищо не ги заинтригуваше, дори и прекрасната морска гледка и залязващото слънце. Те бяха в един далечен от този свят – светът на любовта. Младежът беше поет, който неведнъж възпяваше една прекрасна страна, чието име не знаеше, не я и беше виждал, защото, може би, тя не съществуваше. За него това беше една страна на свободата, братството, равенството, страна на щастието и любовта, страна-мечта, страна на най-възвишените стремежи, страна-идеал. Но нима би могло в

света да има идеално нещо, нима в света би могло да има една такава страна, когато, все пак, в този свят имаше все още корупция, лъжа, кражби, насилия? Нима би могло да има страна, в която хората да не се блазнят от парите и нито един човек там да не мисли да се издигне над другите със своето състояние, със своето богатство? Ех, този млад човек и неговата любима бяха във фантастичен свят. Те не виждаха дима от военните пожари, огнените кълба на стотици бомби, не чуваха тътена на артилерийските канонади, а напротив, те виждаха бъдещето, те виждаха един земен рай...

Разбира се, тези мечти не биха могли да продължат прекалено дълго, но все пак желанието за истинско щастие надделяваше, любовта даваше криле на фантазията и тя се развихряше, тя избликваше с мощни струи, завладяваше душата и ума на младите, покоряваше ги със силата си, която би покорила всекиго. Ще си помислите – празни мечтатели! Но не! Те вярваха, че съществува тази страна, те знаеха, че съществува, Само не знаеха нейното име, не знаеха и къде е. Но я търсеха в своите мечти, търсеха я в полета на своята фантазия. И я намериха.

Беше същата вечер, когато в приморския парк кацнаха два големи хеликоптера. Двамата влюбени не чува шума от техните мотори, не усетиха кога ги напръскаха с приспивателен газ. Няколко души ги взеха, поставиха ги във въртолетите, които отлетяха, и така започна нашата история за прекрасния свят на Свободата.